

I am siamese if you please

I am siamese if you DON'T please

For nogle år siden måtte vi aflive to unge siamesere på grund af sygdom. Den ene var blot 7 måneder, og at se de to katte så syge gjorde, at vi fravalgte racen, for vi magtede ikke følelsemæssigt at stå med flere siamesere, som vi skulle tage en alt for tidlig afsked med. Vi har nu levet en tid med kun en kat. Den meget smukke russian blue kaldet Rita. Hun er elegant, kælen, trives med vores to hunde, underholder sig selv og laver ingen "ballade".

En aften, hvor jeg følte mig lidt overmodig, fik jeg sagt: Hvis vi nogensinde skal have en kat mere, ønsker jeg mig en siameserhan. Et par dage efter sendte Heide os fotos af sit skønne siameserkuld, og sørme om der ikke lige var en meget kælen siameserhan, som ikke var solgt. Det blev han dog hurtigt, og i juli måned blev han optaget i vores lille harmoniske familie.

De første to uger blev vi i vores sommerhus, hvor han havde mulighed for, bag aflukket terrasse, at lære hundene at kende. Der var ikke det hensyn, som ikke blev taget til den lille siameser. Da vi flyttede til byen, var det med knude i maven, for hvordan skulle det nu gå? Ville hundene jage ham? Hvad med trappens afspærring, kunne han forcere den osv osv.

Og nu var det, at vi måtte sige: ØW'LI et øjeblik. Han er jo siameser! Jeg tror, at vi havde glemt alt om siameserens sind. De tager ikke et nej for et nej. De finder sig ikke i noget. De er usædvanligt adrætte. Alt skal prøves mindst en gang. Og de maser sig frem for indtage pladsen som en families ukronede overhoved.

Da vi jo tidligere har haft siamesere i huset, havde vi også allerede diverse siamesersikringer, bl.a. net over trappekakten til første sal, da tidligere siamesere havde yndet at balancere på gelænderet. Inden vi fik sat net over trappekakten, udviklede balanceakten sig til en leg, hvor jeg løb op og tog katten ned fra gelænderet, for to minutter efter at tage turen op igen. Alle disse udfordringer havde vi glemt i vores tid uden siamesere. Rita udfordrer ingenting. Hun elsker blot at putte sig eller sidde og kigge på fugle og tænke store tanker. Men da Øwli indtog byhuset, skal jeg lige love for, at han viste os, at han er en rigtig siameser.

Afslapning på højeste plan...

Den første aften blev jeg vækket af et højlydt: NEJ!!!! Oven på vores køkkenoverskabe har vi et 80 cm langt, gammelt dejtrug fra Frankrig. Det er rundt i bunden, og i det dette sad Øwli og vippepe fornøjet. Udstyret med gulvskrube lykkedes det Lise at få katten ned, uden at truet røg med. Så byggede vi en ny siameserspærre, blot for at finde Øwli hængende fra vores store kobberfad med blomst i, som stod oven på køleskabet. En ny spærre blev bygget.

Nætterne, som normalt var rolige, er blevet en del festligere. Hundene, som sover i bur i Lises værelse, blev drillet, så de begyndte at gø, og Øwli blev smidt ud af Lises værelse. Dette afstedkom en jamren uden lige. Øwli måtte nu nøjes med at feste i mit værelse. Og det gør han. Bøger, telefon og briller, som altid har ligget i min vindueskarm, bliver nat efter nat smidt i hovedet på mig. Min seng bliver brugt som sprintbane og mine hænder angrebet, inden han ud på natten falder i søvn i en stol.

Øwli har nu boet hos os et par måneder. Roen er igen ved at indfinde sig. Vindueskarmen er ryddet, og jeg ligger nu med hovedet i benenden af sengen, for kan Øwli ikke kaste med noget, så kan han da selv springe ned i hovedet på sine mennesker.

Øwli er en vidunderlig kat. Lige sådan en vi savnede. Han drøner omkring, larmer og udfordrer. Men vi ville ikke undvære ham, for han er også sjov, smuk og meget kærlig. En stor tak til Heide, som gjorde det muligt for os igen at leve med en siameser, da hun solgte os denne smukke, sunde siameserhan, som vi regner med at have i mange år.

Beth Schandorph

Dejtruget på køkkenskabet

Flere fotos af Øwli

